

МАЛКА ЕЛЕГИЯ

И днитъ безследно минувать,
Унесени въ своята печаль,
И сякашъ видения плувать
Надъ есененъ гробъ запуслять.

Забулени вечери тихо
Затварятъ вси порти въ свѣта,
Но своята книга разкриха
За минали дни да чета.

Презъ ношитъ кораби нями
Секать безконечни тъми,
Не виждамъ азъ моето знаме,
По мачтитъ призракъ шуми.

А сутринъ въ просъница трепватъ
Надежда и хубость и зной,
И сякашъ се клонища сепватъ,
Сломени отъ тежъкъ покой.